

Der Medwescher TRAMETER

Det Sakesch Blied der Medwescher Himetgemeinschaft

Nr. 34 am 18. Jahr

Bäluëch zem "Mediascher Infoblatt"

Nürnberg, am Juli 2022

Wie erst net schleft,
die dinkt no,
wie erst nodinkt,
die kaon nemi äschlofen.

Alle Zichnungen am Blied
se vum Untsch Wolfgang

Gedonken af Noasakesch

Läw Tramiterliëserännen uch Tramiterliëser,

Härrgott äs daot hiesch!!! Härrlich!!! No zwië en half Johren "Pandemie" terfe mer ifach wedder "Froa sen"! Froa vun enem rosendijjen Virus, ener ferchterlichen Ongst dä eas schär affriessen huët, uch natürlich all diëm noch vill rosendijjerem "Dräm Ämränk". All Daot huët eas des Zegt forchtber schwer gemaocht. Et wor alles allkom noch ze erdron.

Der Virus huët, dem Härrgott soa gedonkt, nea ändlich begräffen, datt et fiur än vun griußem Viurdil äs, senge Wirt net ämzebronjen. E äs jo net blöd! Mät enem liëwendijjen Wirt huët hië schlesslich vill mih Spaß, super Chancen sich

wegter ze vermiehren uch flëßlich ze mutieren, äm sich gejen all dä geat oder wenijer geat noa Medizin erwiehren ze kennen.

Awer uch mir hun hoffentlich derzeagelirt, af jede Fall hadde mer de Geliëjenhit vill derzeazeliren. Of mir et uch gemaocht hun, widd sich noch zijen. Hißtsach allen blëwen verneaftich uch drehn net wedder durch, well är gliwen, se missten durchdrehn uch är, se kånjgden. Saol e jeder maochen uch gliwen, watt e weall, hißtsach mer blëwen gesangd, verneaftich uch än der Konsequenz froa!

Än desern Sänn, genesst de Zegt, den Sommer, de Froahit uch det Liëwen, well Hegt äs Hegt; wat Morren kit, hu mer gelirt, daot wiß em näkest esi genä!

Än desern Sänn, alles Geadet uch norr de Geseangdt!

Ir Tramiter

No wieß der Kuckuck, waräm de Pres esi stejen...?

Fränziesesch-Siwweberjesch Korrespondenz

Et wor äm 'n Nennzahnhandertsießzij, wä 'm set, vuer zemlich ville Johren, wä nooch de mieste vun de Sibis derhiem ä Siwweberje woren.

Der Misch wor damols nooch Schüler und hått en Bräffrängd ä Paris! Kom wor der iërscht Bräf gläcklij ukunn, wor de Begiesterung gorr griß.

Der klie Pariser schriw vu: Louvre, em Effel uch nooch vu Paläst, Champs-Élysées uch vun der Seine. Begräffen hått der Misch - näst!

Naa wor e sälwst um Iwwerliëjen, wät siël hie senjem Frängd berichten? Villecht, datt äf der Kollektiv bä än em wed vill Puika züchten.

E frooßt uch senje Voter, ow hie fuer Paris en Äntwert hat? Die, wätzij wä e enjde wor, hått fuer de Jangen dett parat:

"Läss gressen den Napoleon, dro wid et denjem Frängd bald klor, datt mir äm Sozialismus sen hånjderm Westen - handdertfäfzij Johr!"

Hans Otto Tittes (geschriwwen äm Schießburjer Dialekt)

Wätz

Der Getz träfft de Misch äm Letjchef uch frëcht desen: "Na, eh Misch, äs deng Frä vun der Schlammpackung hescher worden?"

Der Misch zuckt mät den Schuldern uch sot: "Cha, um Ufong schiun, awer dron huët daot Zech ugefongen uëfzebröckeln."

Coronazombie

Änirscht word Ängst gestanzt än't Hüft;
Mer woren allen wä än Trance:
Mät Stämmung de Verneaft bedift;
Der Wohrhüt less em nichen Chance.

Ëm schuss af eas mät Zuëhlen
Dä niche Mänjtsch verstaond.
De Mäntschen lidden Quëhlen
Än easem afgeklerte Laond.

De Ongst wor griuß, ech hat sè uch,
Doch mät der Zegt kaom det Erwachen.
Wä ech meng Ongst äm Späjjel saoch,
Kaom mir norr noch det Lachen.

Meng kronk Gesicht starrt mich do un.
Ech keangt mich iwwer näst mih froan!
Ech wül norr noch dä Sprätz bekunn,
Äm mich vun allem ze befroan.

De Ongst wor drun mech ze erschlon,
Der Glüwen hadd mich iwwerzecht.
Ech hun derno alles erdron
Und net bemärkt, dat em bedrecht.

Ech glüwt nea alles wat em soht,
Vergaoß, watt zillt af deser Wealt!
Wonn em näst huët, ämsonst em kloht;
Norr't Giëld de lurdnung richtig steallt!

Eangder der Mask mät wenig Laft,
Ägespärt derhim äm Karzer,
Hadd em um Ojngt et dron geschafft,
Datt uch't Dinken wordt äng kerzer.

Gestorwen se mir tratzdiëm net!
De Mask uch Impfung äs erdron....
Nea se mir allen sihr bekrit!
Wä saol det Liëwen wegtergohn?!

Günther Schuster

De Hemoroide'

Erzaohlt vum Puschke'Walter

Un em Morje' geng et dem Mille' Misch iwerhüft net geat. Et juckt en äm Toppert diëruert, datt hië sich ängde' wedder un diër Steall kratze' mosst.

Seng Frä, det Till, saoch em en puermöl zea und wasst net riëcht, of ät lache' sil, dann der Misch maocht diër Bewiëjungen – und hoppst uch noch derbä -, datt em fast den Ändreak hatt, hië widd en noa Zirkusnummer viurberiden.

„Wat dem Deiwel maochst tea, eh Misch? Em kânt wärlech dinke', dir wër en Schlong än den Hajndern gekröche!“

„Till, Deiret“, söt der Misch treorich, „wiß der Gutta, wat hä passiert äs, awer et äs net än lurnung. Et juckt mich esi stark, datt ech mich änjde' wedder kratze' mess!“

„Misch, tea messt zem Dokter fuëhren, dann wonn det esi wekter giht, zerkratzt te der cha noch den gaonzen Uërsch, dro kaost te jo nemel mi sätzen. Und steall dir viur, mer missten af en Lech gohn und tea bäst ängde wedder mät de Fanjern um Toppert. Nä, nä, daot giht esi net wekter. Morre' fiëhrst te zem Dokter, färtich!“

Um nächsten Daoch fiëhrt der Misch ke' Medwesch und erkläert dem Uërtz seng Problem. Dī wasst gleich wat de Steangd geschlön hatt, gaof em en Schachtel mät Zäpfchern und belihrt en: „Aolder, dä nist tea rektal än.“

Der Misch kaom him und erzaolt alles dem Till. Daot kaont det Wiurt uch net, alsı bläddert et än der Bibel, faond awer näst än diër Richtung. Ät fröcht dro äm Bekaonte'kris, awer uch dō wasst nemest Beschid. Dro' reff et den „Kratzer“: „Misch, tea misst noch ist ke' Medwesch zem Dokter, datt e dich aflërt. Morre' fiëhrst te!“

Nodiëm hië seng Problem erzaolt hat, mint der Uërtz kurtsch: „Anal, Aolder, anal!“ Wedder bläddert det Till än der Bibel uch wedder faond ät näst iwer daot Wiurt – uch än der Noberscheft wasst wedder nemest, wat gemint wör. „Misch“, söt ät verzwëfelt, „ech dinke', tea messt noch ist ke' Medwesch.“

Dī awer hatt det Gaonz satt: „Nä, Till, dinkst tea, der Dokter huët näst aonderet, als mir jeden Daoch Det uch Gent ze erkläre'? Dī huët siguër noch en aonder Wiurt än't Mell geniun: Hemoroide, Hemoglobine, Hemovitrine – oder esi ähnlich. Dro' misst ech cha uch äm daot noch ist änefuëhre' dann hië erkläert ängden nor in Wiurt af ist (...) uch bäs zeliëzt healfet e villecht iwerhüft net! Sil der Schlaoch trëfe' Medikamänter!!!“

Hië nuhm de Schachtel und schmiss se än de Keakel.

P.S. Wä long e sich nohär noch gekratzt huët, äs net iwerlifert. (eos Walter Georg Kauntz „Donnersmarkter Anekdoten oder Lustige Geschichten aus Siebenbürgen af Saksesch und auf Deutsch“, Schiller Verlag Bonn – Hermannstadt 2015)

Der Amerikaner

“Dink der, Poldi, der Schuller Dolf eos Amerika äs plötzlich hime kun.”

“Na nemi soh!”

“Cha wärrlich, giëstern owend.”

“Und af wä long?”

“E weall iwerhifft nemi zeräck. 20 Jahr äs awer uch ihrlich.”

“Und wä giht et em?”

“Na wä?! E ersefft schwer ä senge voille Fennengen.”

Der Kasper Pold maocht, wä wonn em af ist äst ägeschusst wër, und empfuhl sich.

E wör Viurstaond vum Berjerverin und geng glatt än den Eosschaß.

Dī wör sedder e puër Wöchen esizesoh ständich äm Dänst, denn det noa Gesealtsheos, daot der Verin hat, wül nemi fertig wärdn. Ideen uch Plän, wä em zem Oijnd ku sīl, wören glatt geneach, awer Fenneng äm esi wenijer.

Nō e puër Däjnen bekaom der Schuller Dolf en Äladung zea em gemähtlichen Owend. Daot hießt, der Kasper hat en persönllich derzea ägeladden.

Der Schuller Dolf kaont sich mät de Brechen än der Himet nemi geat eos und geng ahnungslus duër.

Än der Dirr erwuert en der Viurstaond und feart en än den Saal ännen. Dī wör noch nor halwich färtich und hat nichen Dirren uch Fensterstök. Nor Girlanden glangelden eos der Mättend vum Gebinn än de vār Äker, uch alld e riut-blō Baond. Un em griußen Heawesen saußen de Legt unenaondergedroinj d wä de Hering.

Wä e äntroat, stand alles af und krisch Heil! E duächt, et gaolt dem Viurstaond, dī mät em kaom.

Dī feart en af en bekrinzte Steahl un de Spätz, daot kaom em schiu verdächtijer viur.

Plötzlich schmiß et en af senge Ihersteahl nedder, de luhre geallden em.

“Heil dem Freunde, der aus fernen Gauen

Jüngst den Weg gefunden zu uns wieder!

Höher schlägt das Herz beim Wiederschauen,

Und wir grüßen ihn durch unsre Lieder!”

Et wedderhallt vun de läddije Woinjden, wä än em Kealler.

“Eas Dichter, der Brooser Titz huët den Text gemaocht, und eas Verinschörmister huët en komponiert. Det äs eas gemäscht Chör.”

Der Schuller Dolf erkleowt sich nor wä de siwent Ströf verbä wör und alles Heil krisch.

Dro bestaolt e sich en Cognac.

Nō er Well stand der Viurstaond af und klöpt unt Gläs. Em kao sich villicht dinken woräm. E healt en Riëd. Af de wierte Gast ! Af seng Tüchteget ! Af senge Flëß ! Af seng Troa ken de Himet! Af seng Läv fiur de Verin – diede glatt etzt än esi schwer Verhealtneesse wër!

Plötzlich maocht der Schuller Dolf griuß Ugen und saoch än’t Blō.

Det Oijnt vun der Riëd hiurt e nemi.

“Säch, wä et en erwascht huët”, soht der Verinskassier ken de Schräftfäher.

“Mhe! Ich dinke, mer sen eos dem Padrich!”

“Heil, heil!”

“Prosit Dolf !”

“Vivat! Hoch!”

De Zegunnen bleasen en Tusch.

Der Schuller Dolf kaom wedder zea sich sealwest.

Nō er Well geng e e kitzken eoßen. E verdräch den Tabakruch net. Derwell wör dī jo durch de Dirren uch Fenster alles zem Dëwel.

Der Kassier geng glech af de Viurstaond luës.

“Huët te em ze verstohn gegien, weffel mer noch breochen?”

“Soa nor bereahcht. E wieß alles. E äs gegongen, sich de Sach iwerliëjen.”

Nō e geader Viertelsteangd geng der Viurstaond, nō em sähn.

Nō wedder er geader Viertelsteangd kaom e zeräck und soht, e wäßt net, wo der Schuller Dolf wër.

Uch aondre saoge nō em und faonden en uch net.

Enner mint, et wedd em licht worde sen.

Schließlich geng de Geseallschuft eosenaonder.

Um nächste Morjen erkajidicht em sich nöm Schuller Dolf. Der gaonz Eosschaß geng zea em, äm ze sähn, of et em biësser wër.

Und em jede soht de Mëd: “Der Härr Schuller let sich empfiëlen.

E äs hegt morjen än aller Fräh wedder ken Amerika.”

Schuster Dutz

(Erschinnen äm Klingsor, Hiëft 10, Oktober 1926)

Kronkegedonken

E Kronker, vun er Gripp geschwächt, befercht, datt hië nea noch bekitt Komplikationen, diën zem Schlass hië iwerhifft net Härr mih wid.

Besorcht, seng Frä äm uch empfiehl:

„Blëw loan, derteos äs näst als Rënen, und eoßerdiëm känst tea do nōch Komplikationen leicht begënen.“

Hans Otto Tittes (Allerloa quer durch det Liëwen)

Wätz

En Jäjer giht äm Matriusenunzeach af de Juächt.

“Wat saol des affich Verklidung?” frëcht en aonder Jäjer.

“Taktik, meng Lävwer, alles Taktik. De Huësen selle gliwen, ech wedd zem Sejeln gohn.”

Der frech Papagoa

En Maon huët enen frechen Papagoa. Deser äs schiun ealder, leicht pustich und behift ängden leogt kreschän: “Ech bän en Kommunist!” Frealich giht daot dem Besätzer mät der Zegt af de Närven, awer der Papagoa lët sich weder iweriëden, noch af de in oder aonder Uërt iwerzejen und blëwt bickich bei senger Mïnung.

Un enem hïschen Daoch beschleßt der Maon ändlich wedder än Urlef ze fuëren, awer duër kaon hië den Papagoa af nichen Fall mätniën. Däram schnappt hië sich den frechen Viujel uch stächt en än den Êßkasten.

No droa Wochen kit der Maon erhuelt weder hïmen und befroat den Papagoa eos dem Êßkasten. Deser äs no ener Zegt weder putzmonter, awer e schwecht gaonz verdächtigt uch soht net e Wiurt.

Der Moan stealt sich fiur en uch soht em viur: “Ech bän en Kommunist!”

Dräff aotnwert der Papagoa: “Ech nemi. Droa Wochen Sibirien hut mer gericht!”

Medwesch

En härzich Stadt wor Medwesch ist
und äs et sächer uch noch Hegt;
Gastfrängdlich, eangderhaoltsem, froa
uch liëwenslastich sen de Legt.

Em heiß se ist Fleosemaocher,
dä vill vu sech erziëhle keangden,
vuël Stülz af den Tramiterturm;
's'n hiuhnen huët em sealde feangden.

Hisch Medcher gaow et ängden hä,
daot wil wol nemester bestregden,
daot wör und äs uch enzt bekaont
äm Sakselaond, bä alle Legden.

Motterspröch

Et git vill Spröchen än der Wealt,
wävill ? Äs wärllich en schwër Fröch.
Doch well um biësten eas gefeallt,
äs leicht ze sön : Eas saksesch Spröch.

Durchsäckt de Wealt un allen Ojngden,
en hescher Spröch wärd ir net fajngden !
Wō gēw af deser lërd et noch
en kärnijer, eosdräcksvuëller Spöch ?

Eas Motter huët se eas gelihrt,
vu klīn af hu mir se gehiurt,
durch't Liëwen sä es nea beglīt
und blëwt bä eas, bäs z'easem Diut.

Mër wat eas Härzen uch bewiëcht,
mër wat eas Dinken uch erricht,
mër wat mir säcken uch erstriëwen,
mir kennen't saksesch nor erliëwen.

Of mir lachen oder schroan,
of mir treorich sen, eas froan,
eas Froade messe mer saksesch sön,
eas bätter Lid af Saksesch klōn.

Uch mir hatt int et ugedön:
hisch, blond, uständich uch beschiden;
doch wä de Läv um heschte wör,
kaom eabarmherzich baold det Schiden.

Af wat de Medwescher um mīsten
stülz kenne sen zea jeder Zegt,
dat se griuß Männer, wealtbekaont,
dä hä gewirkt hu senjerzegt.

Wat huët doch Stephan Ludwig Roth
fiur't Saksevülk gelist, gelidden
und äs dro fiur seng Iwerzejung
afriëcht bäs än den Diut geschridden!

Und Hermann Oberth huët bewisen,
datt af de Mön em fläjje kaon.
Änirscht verspëtelte, eosgelacht,
äs hië nea'n ugesähä Maon.

Karl Römer, Herman Kirchner bruëchten
det Lid „Äm Hontertstreich“ zestaond;
daot huët sich schiun de Wealt eriuwert,
äs af der gaonzen lërd bekaont.

Net ze vergiëßen Schuster Dutz.
Dī söt de Wohrhīt mät Humor
und träft den Nuëgel än af't Hift
esi, datt jedem et widd klōr.

Wat jeang Legt villecht iwerhären,
daot widd eas Aolden irscht verständlich;
esi, wonn hië zem Bäsöll söt:
„Na cha – der Mäntsch wird aold uch schändlich.“

Prof. Heinrich (Heinz) Ozko, Juni 1979

Weallt ir eas Himet geat verstohn,
dro mess em munchäst saksesch sön.
Wonn eas Burje mir betriëden,
messe Saksesch mir dō riëden.

Uch eas Rëjer, Fläss und Brännen,
Bäsch und Bleamen saksesch kennen.
Gedär, Vijeltcher, Kiëwer, Boaën
saksesch sich um Liëwen froaën.

Sealwst uch de Stīn noch saksesch riëden,
wo mir bām Waondern af se triëden.
Äm daot lot eas, ir Jangen, Aolden,
dem Sakseschen de Troa äng haolden.

Mir haolde se ä Froad uch Lid,
mër wä et dro äm Liëwen giht,
haolde se Dir bäs zem liëtztten Heoch
tea läv, läv saksesch Motterspröch !

Karl Gustav Reich
(Saksesch Spaß vu Broos bäs Draas)

Wiß et der Habakuk!

Et wor emol äm Guärten meng,
die net der hescht äs af der lërd,
en reahjer Zegt, dä wor guër feng!
Äs net glatt daot eas sihr vill wiërt?
Wiß et der Habakuk!

Mät menger Reah wor et verbä,
well sich en klinzich Kreatur
den Darm erleichtert mät vill Mäh.
Wärem glatt do än der Natur?
Wiß et der Habakuk!

U jedem Morjen äng det Glech,
markiert dä ruppich Sekatur
mät fiësten Knereln är' Berech.
Stiht baold eos Binseln en Skulptur?
Wiß et der Habakuk!

Ech hat de Guärten inspiziert,
dä Steall schinn goanz gewöhnlich,
tratzdiëm word sä favorisiert.
Äs der Greangd de Nuëcht womejlich?
Wiß et der Habakuk!

Die Platz wor deankel än der Nuëcht,
ech hät mech aff de Pirsch gedohn.
Hät mir daot awer äster bruëcht,
wonn nemend wul zem Fluren gohn?
Wiß et der Habakuk!

Ech liëcht en Gitter späzt eus Blëch
staffiert et eos mät dornich Zwejen
uch hofft det Vähjch blëwt nea ewëch.
Träht et sich doch duër drafzestejen?
Wiß et der Habakuk!

Et sen nea geat droa Wochen hiër,
sät do daot gitterän Konstrukt
eas kën dä stänkich Binsel wiërt.
Huët sich daot Vähjch nea ämgeguckt?
Wiß et der Habakuk!

Det Oinjd lët eas mät Frogen stohn,
uch än dem Egewässen sätzen,
statt eas den Schealdijen ze son,
und mir den Guärten-Schëßer wässen.
Wiß et der Habakuk!

Ingrid Fillinger

De zwïn Lijner: Hans uch Misch

Et wor emol zwïn Bräder; der in heiß Hans, der aonder Misch. Alle bid keangde läjen, dat et Mër gaof. Der Hans awer wor e polterä Mäntsch uch e vergiëwlich Prodler; der Misch wor ställ wä det def Wasser, awer e hat et däck hanj-der den luhren.

Wä de Ealdern gestorwe woren, söde se: „Mer weallen däne gohn än de Fert, wo es nemest kennt.“

Esi genge se und kaomen no villen Däjnen än en stattlich saksesch Gemïn und verdanjde sich zem Härr Farr. Der Hans sül mih der Frä Farrerän zer Haond sen, der Misch mih den Härr Farr bedänen.

Der Hans maocht de Frä Farrerän zecklich lachen durch allerhaond schnökich Geschichten, dä e erzaohlt uch eos dem Ärmel scheddelt; dänn e luğ jo, wä wonn et gedreckt wër, anjde fiurt, und de Wohrhüt söt e nor, wö e sich ver-gaof.

Ändlich awer sül et dennich uch der Frä Farrerän zevil wärden. Daot kaom esi: Se schäckt den Hans än de Kealler, e sil er en Zwibelhüft hiulen. Der Hans geng und bruëcht en däck Zwibelhüft, söt awer, wä e't der Frä Farrerän gaof: „Na buck! Huët de Frä Motter nor esollän Zwibel? Meng Motter sëllich, dea se liëft, hat Zwibel! Ech weall nor sön: Em moßt en jëd Hüft mät dem Kel uch Schliëjel spaolden und ä Löftern liëjen, daot wor aonderschloa Zwibel, net wä der, diën de Frä Motter huët!“

Iwer det änjert sich de Frä Farrerän esi, dat se fast kronk word; dänn se ducht, sä hät än allem det Hescht uch Greßt än ärem Guärten; iwer sä wër nemest; sä rackert sich dich awer uch sealwest mih wä siwe licht Mëd.

„Nä, Hans te lechst“, söt se zornich, „marsch än desen Henkelinstall und ich lossen dich net ereos, bäs te net de Wohrhüt söst.“

Der Hans kruch änen, äm net zeweder ze sen, soht awer gaonz höflich: „Awer Frä Motter, esi fröcht doch de Misch, menge Breader!“

De Frä Farrerän less glech de Misch rofen und fröcht en, of daot wohr wër, wat der Hans är gesöt hat.

„Na frealich“, söt der Misch gaonz ärnst, „Awer Frä Motter, der Zwibel wor jo, wä e wor, awer Kampest hat meng Motter! Diën hät de Frä Motter säh sellen, net esollän zise-misijen, wä de Frä Motter hut. In Hüft wor esi griuß uch däck, dat heangdert Schöf sich eangder em Bliët äm Schäden verkrechen keangden, und wonn de gaonz Gemïn vun enem Hüft zäh Johr hat iëße weallen, esi hät se net den heangdersten Dül dervun iëße kennen.“ De Frä Farrerän scheddelt det Hüft: „Nem hiszem!“ (Net ze gliwen) awer se less dennich den Hans eos dem Henkelinstall ereos.

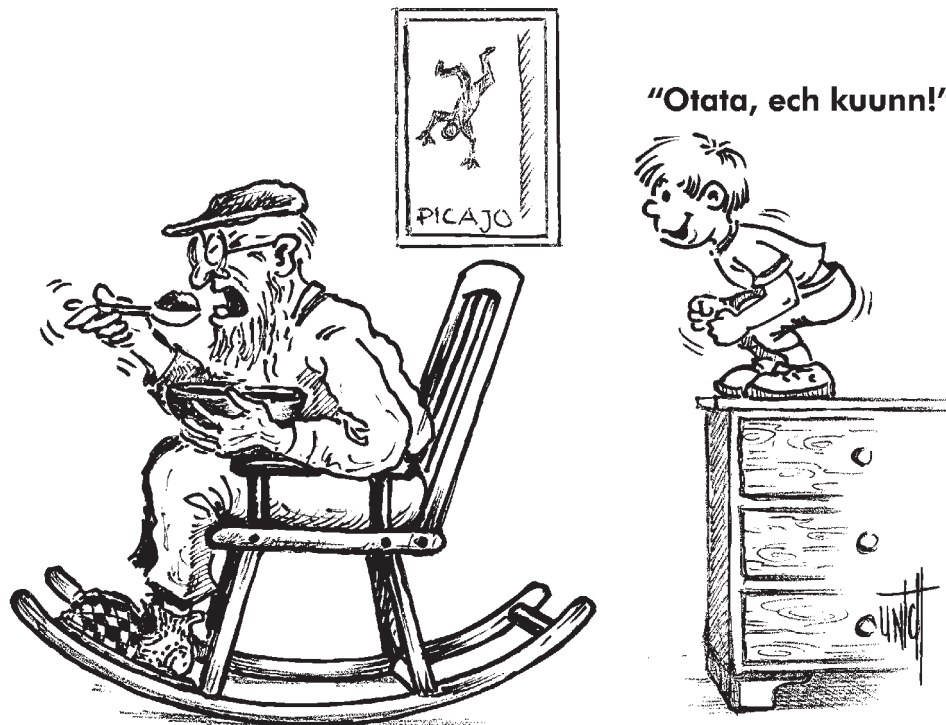
Baold draf schäckt se'n, e sil den Henkeln ze friëße giën. Wä e weder än de Stuf kaom, söt e: „Na buck! Huët de Frä Motter nor esollän Henkeln? Meng Motter sëllich hat är, dä woren aonderschloa! Dä schriden vun enem Bärch zem aondern uch kleoften Stäre vum Hemmel!“

„Hans, Hans, daot äs wedder en däck Lijen!“ söt de Frä Farrerän. „Esi fröcht de Misch, menge Breader!“ söt der Hans. Glech less de Frä Farrerän wedder de Misch rofen und fröcht en, of daot wohr wër, wat se Breader, der Hans, gesöt hat.

„Na frealich!“ söt der Misch gaonz eaverweangdert, „de Henkeln wore jo wä se woren, awer en Keah hat meng Motter, esollän huët et net gegiën und git et uch net än der gaonzen Wealt. Dä wor esi griuß uch stark; wonn dä ze lustern det Hüft scheddelt, esi wiëcht se den Zuëgel nor ze Foasten, und Mealch gaof se esevelt, dat et net zem Gliwen äs: Em mosst af em Tschinakel draf erämführen, äm de Ruhm uëfzeniën.“

De Frä Farrerän wasst nea geneach, saoch: Der Hans uch der Misch – et äs in Dëwel! Se maocht Chrästdaoch mät bädden. Derseanjt gohn der Lijner Hans uch Misch än der Wealt eräm und haolden Lijne fil.

(iwerdrön eos Josef Haltrichs „Sächsische Volksmärchen aus Siebenbürgen.)

Än der Keakel

Äs daot doch a lastich Drëwen
Eangder`m Wiër, wī kaon't beschrëwen,
Kun de Heangsdäch uch är Gleast,
Wo fiur Häzt em glechenzeanken
V`rücke kânt, wä kit det Teanken
Än der Keakel enem geat!

Alles durchenaonder kretzich
Vun dem Wasser floaë lett sich,
Kängt uch Kiëjel, Maon uch Frä,
Und derzwäschen gaonz gemätlich
Dean sich än dem Wasser gätlich
Goas uch Inte, Ruëß uch Käh.

Un dem Eawer uëwen, affen,
Wä eas Härggott se geschaffen,
Statt em Fejebliët de Haond,
Quickse Geange, krëschen, tuëwen,
Spranjen än det Wasser uëwen
Odder spillen än dem Saond.

Und de Maon bedächtlich schwämmen
Affem Räckem, kën't Defer ämmen,
Än de Schäden, bä de Streck,
Und et sähn mät Negd de Schinen,
Wä de Däcken nor de Zihnen
Eossestëchen uch de Bech.

Und de Fräen eangderdiëssen
Plotschle laontsen uch gemiëssen,
Eangderhaolde sich äng fiurt
Vun de Präse, vun den dëren,
Und erziële sich aold Mëren,
Dä en jëd schiu längst gehiurt.

Mër det Wasser ald uch wuërem,
Wä de Luch, giht dennich duër em
Allen Daoch mät Frä uch Kängd.
Und uch daot maocht int net stutzich,
Wonn et lätich, muërich, schmutzich
Und uch schiun noh Honef stänkt.

Und uch sonst noch, wat aldister
Enem däft de Liëwensgister
Und vu Gorre stammt uch Käh,
Schirrt int glatt näst, net e bitzken,
Uëwen teankt em sich e kitzken
Und lett reach et wegter zähn.

Und wo sich de Sann verstöchen,
Kit em drō ereosgekröchen,
Drecht de luhren, schnetzt de Nuës,
und gefiëjlich wä af Nëldcher
Tritt af Knoddre, Reade, Pëltcher
und af Scherwen em eos Gluës.

Krecht un't Eawer, geh uch schessich,
Schwenjst zeliëtzt uch noch de Fess sich
Ä mät Läten uch mät Muër,
Schimpft, wat enem nor gewärtich,
Bäs em mät dem Unzäh färtich
Und – giht morre wedder duër.

Und uch Väter, Kängd uch Metter,
Goas uch Inte, Ruëß uch Getter
Hu sich wedder ägestaolt,
Dä gor hortich äs vergongen,
Wat allkom nōch ugefongen,
Und der Wängter kit gor baold

Schuster Dutz, Das Kulturpfeifen

Verbrinzt Gedonken?

Mir vergohn äm Droafes deser Wealt,
verstohn, datt eas de Zegt af't Liëwen feallt,
Und dennich se mir rosendich erpicht,
Eas sealwst ze doasen fiur't Gericht.
Well mir jo dinken, datt mër messen
Ës jeden Daoch än't Knä ze schessen.

Mir sen äm Wahn bä enem Glüwen,
Dī Gīst uch dem Verstaond erlūwen
Ze märken datt de Wealt un eas erstäckt.
Wonn mir net schniëll zeriëchtgeräckt,
Zëm richtich riëchte Wiëch bekührt,
Vun easen liëtzen Zwëfel exorziert
Diën stark verbrinzten Drüm verbrähn,
Widd eas nor noch faolsch Wohrhīt blähn.

Verbrinzt äs dī nor ä Gedonken,
Dänn hië erkennt e'n huihe Blonken
Dī durch uch äm eas widd geziügen
Zem Schatz; daot wër nimmel geliußen,

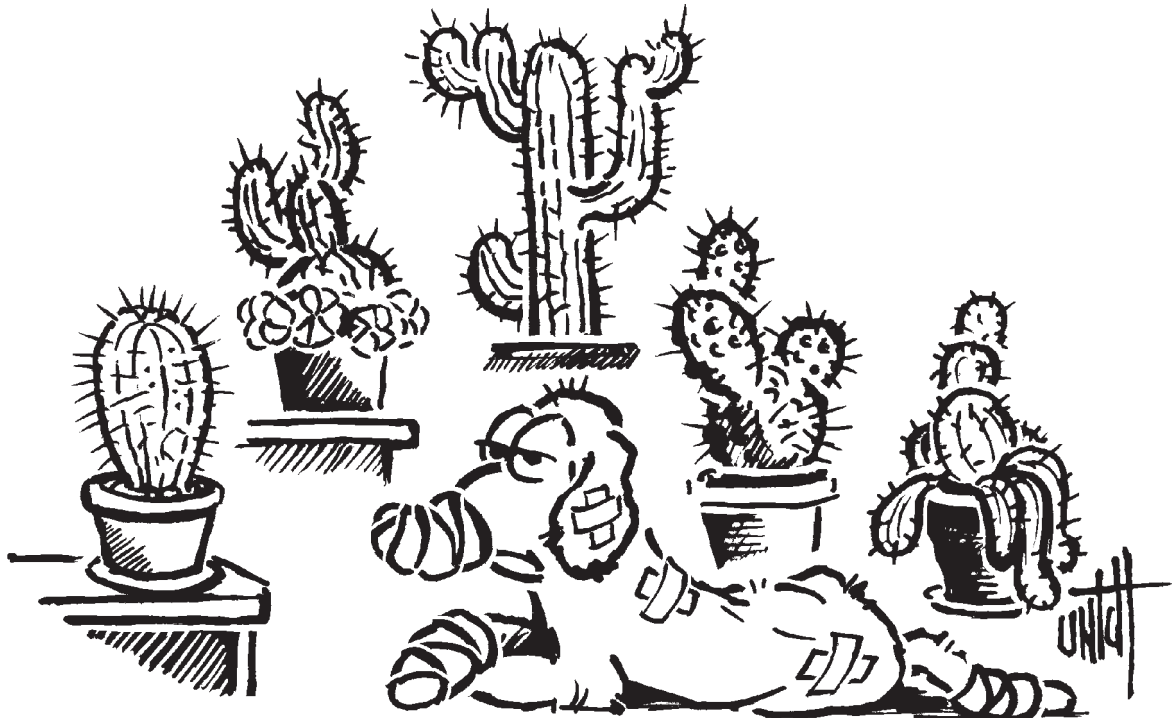
Wër do de Froch erlūwt ze steallen:
Terf em ereos wonn mir et weallen?

Mir wässen wat ist Wohrhīt wor,
Wat se Hegt äs, äs nemmi klor,
Well em sä nea huët deklariert
Zea ener Däk dä bunt karriert
Sich af Verstaond uch Ügen loat
Af dä em dron Vergiëssen stroat.

Wä long noch terfe mir es froan
Uch än der Wis ä Fridde loan?
Do wo de Sann net eangdergiht,
Uch aondersch eas de Zegt vergiht,
Wo Bleamen eas durch't Liëwen dron,
Saol all daot hiesch fiur äng vergohn?

Widd net schiun un e'm Sack gesträckt,
Dī desen Drüm fiur äng verschläckt!?

Günther Schuster

„ Ech hiulen nichen mi Pila ... ”

Wätz

Der Honnes giht zem
Uërtz, well hië sich schiun
länger Zegt net gead
fählt. Nea sot der Uërtz:
"Dränken Se emol 4 Wo-
chen long nichen Alkohol,
dron sähn mir, of et mät
Ärer Kronkhīt biësser
widd."

Der Honnes zecht en besorcht Gesicht
uch aontwert: "Kängt ech net läiwer 4 Wo-
chen doppelt esi vill Alkohol dränken,
dron sähn mer, of sich meng Kronkhīt verlichtert
huët?"

IMPRESSUM:

Der MEDWESCHER TRAMITER versteht sich als e Bliëd zer Verbridung vu Froad uch Spaß än easer sakseschen Mottersproch!

Ereosbroinjër: Himetgemeinschaft Medwesch e.V.; **Der irscht Chef:** Gökeler Alfred (Freddy), Balingen

De Steallvertriëder: Buresch Horst (Mick), München; Rill Ortwin, Recklinghausen

Redaktionskollegium: Medwescher Tramiter Schuster Günther, (veraontfertlich), Sankt-Gallen-Ring 198, 90431 Nürnberg,

E-Mail: hg-mediasch@kabelmail.de, Dr. Drotloff Hansotto, Alzenau; Römer Wilfried, Augsburg; Untch Wolfgang, Talheim

Layout: Fillinger Ingrid, Nürnberg, E-Mail: ingrid@onlinewire.de; **Mätarbeder & Logistik:** Buresch Klaus, München

Erschengd än: Närrembrich (Nürnberg); **Wä oft?:** iest odder zwiëmol äm Johr als Bälüech zem Mediascher Infoblatt (awer nor wo geneach Legd, geneach Bädäch äschäcken);

Dreack: "WIRmachenDRUCK GmbH" än Backnang

Schräftlich Bädäch bitte un de Redaktion schäcken. Numentlich oder mät em Signum gezeichnet Bädäch steallen de Minung der Verfasser duër und messen net mät diër des Ereosbroinjers iwerinstämmen.

Det Bliëd äs ämsonst, awer mer wedden es froan wo sä eas ewenich eangderstätzen, et mess net eabedainjd Giëld sen, awer vill Bädäch. Of des nea sealwst geschriwe oder irest feangden sen, äs allesint.

Bankverbainjdung: Sparkasse Fürstenfeldbruck, Konto: 13 04 393, BLZ: 700 530 70,
IBAN: DE81 7005 3070 0001 3043 93, SWIFT-BIC: BYLADEM 1FFB

